

6

— Îmi aduci aminte de cineva. Nu-mi vine în minte numele, dar nu ți-a mai spus nimeni că semeni cu un actor?

Femeia care venise să-i facă masaj erotic era solidă și vorbea mult. Nu semăna deloc cu femeia înjunghiată de el în tinerețe. Când a văzut-o prima dată, Kawashima nu și-a putut reprima un zâmbet amar. Purta niște colanți dintr-un material subțire și lucios, un pulover tricatat de o culoare țipătoare, iar peste acesta o haină scurtă din blană de vulpe argintie. Nu era prima dată când i se spunea că seamănă cu un actor sau cu un cântăreț. Însă asemănarea era mult prea vagă pentru a-i fi fatală, mai ales dacă-și schimba frizura și-și punea ochelari. I-a oferit ceva de băut și femeia a cerut o bere. În timp ce-și savurau amândoi berea, Kawashima a întrebat-o dacă nu-i era frică să vină în camera unui bărbat necunoscut.

— Am auzit că unele fete au pățit niște chestii mai nasoale, dar mie nu mi s-a întâmplat până acum. De obicei poți să-ți

dai seama cum e un om doar privindu-l în ochi. N-am auzit să se fi întâmplat chiar chestii periculoase, ci doar că s-au ales cu infecții genitale pentru că au lăsat pe unul și altul să-și bage acolo degetele murdare, din dorința de a câștiga mai mulți bani.

Kawashima răsuci întrerupătorul pentru a atenua lumina și, după ce se dezbracă în pielea goală, se întinse pe cuvertură, cu fața-n jos. Femeia se așeză pe marginea patului și îi atinse ușor cu unghiile spatele, mijlocul și coapsele. Îi mângâia ușor pielea, trasând parcă un cerc, fără să apese tare. Parcă era un pacient în grija unei asistente, se gândi Kawashima. În timp ce-l ajuta să se întoarcă cu fața în sus, femeia îi povesti că locuia împreună cu un bărbat și că acesta îi cumpărase blana. Apoi puse alături o cutie cu șervețele, își unse cu ulei mâna stângă, îi apucă cu mâna dreaptă penisul care i se întărise deja, iar cu palma mâinii stângi începu să-i frece glandul.

— Tu nu te dezbraci? întrebă Kawashima, ridicându-și capul de pe pernă.

— Dacă-mi mai plătești zece mii de yeni, mă dezbrac, răspunse femeia fără a-și opri mișcarea mâinii.

— Plătesc.

Femeia își șterse ușor mâna cu un șervețel și începu să se dezbrace chiar acolo, pe loc.

— Dar n-ai voie să pui mâna.

Kawashima voia să-i vadă mai bine burta cu pielea moale, pe care se vedea urma de la ciorapi, așa că aprinse veioza de pe noptieră. Femeia nu încercă să-și ascundă trupul. Trupul ei îi trezea amintiri nostalgice : pielea în care i s-ar fi afundat degetele dacă ar fi apăsat cu putere, sânii pe care se vedeau vinișoarele și sfârcurile ușor înnegrite și îndreptate în jos, pielea de pe brațe, mijloc și coapse care tremura la cea mai mică mișcare, părul pubian des, unghia degetului mare de la picior îngălbenită și crăpată pe mijloc. Era atât de obișnuit cu un asemenea trup, încât, atunci când făcuse prima dată dragoste cu Yōko, rămăsese surprins de fermitatea pielii ei. Yōko avea acum douăzeci și nouă de ani și născuse un copil, dar avea încă pielea elastică. Privind fesele femeii întinse lângă el, Kawashima simțea că o astfel de piele nu avea nimic amenințător în ea. Era moale ca o prăjitură pufoasă și părea că tânjește după atingerea unui bărbat, ca și cum celulele însele erau conștiente de bătrânețea lor și nu mai încercau să se impună. Kawashima ejaculă, contemplând goliciunea trupului din fața lui. Femeia îi șterse penisul cu un prosop umed și fierbinte.

După ce îi plăti treizeci de mii de yeni, prostituata plecă. Kawashima rămase întins

o vreme, deasupra cuverturii, în pielea goală. Se simțea învăluit într-o senzație de liniște și vid pe care n-o mai percepușe până atunci. Încă de demult, Kawashima obișnuia să reflecteze la momentele în care avea nervii întinși la maximum, gata să explodeze. La momentele acelea în care se amestecau uimirea puternică, spaima și mânia și nu se mai putea controla. Întotdeauna se simțea indispus după ce ele treceau. Uneori se întreba de ce nu avea și el niște nervi de oțel, care să nu explodeze așa ușor. Probabil că va trebui să înfrunte la nesfârșit situația asta, conchise el, cu ochii pironiți în tavan. Încă mai păstra senzația de plăcere din momentul în care sperma îi țâșnise ca un șuvoi, fără ca măcar să se fi excitat. Se simțea bine stând întins acolo și privind la tavan, dar conștientiza pe deplin faptul că plăcerea era însoțită de un sentiment înfiorător de însingurare. Dar nici asta nu era chiar așa de rău, își spuse ca o consolare. Brusc, îi veni o idee, se ridică din pat și se duse glonț la servietă. O deschise, scoase caietul și începu să scrie.

Femeia pe care urma să și-o aleagă drept victimă trebuia să fie tânără și minionă. Cu una solidă ar fi fost mai greu să se descurce, în caz că ceva nu mergea bine și ar fi trebuit să-i reprime rezistența.

Sanada Chiaki se trezise, dar avea chef să mai rămână un pic în pat. Deși dăduse la maximum butonul pilotei electrice, se simțea înghețată din cap până-n picioare din cauza somniferelor. Își simțea trupul țeapăn și greu. Sună telefonul și, după ce vocea metalică a robotului termină de transmis mesajul că nu era acasă, din boxe micuțe se revărsă vocea unui bărbat care vorbea rar.

— Aya-san, vii astăzi la birou? În orice caz, dă-mi un telefon, te rog. Poți să te odihnești dacă nu te simți bine, dar nu uita să suni. Ai deja o programare pentru astăzi. Un domn Yōkoyama, care te așteaptă diseară, la ora șase, la hotelul Keio Plaza, camera 2902. Este un client nou, dar pare tânăr după voce, un adevărat gentleman. E mai bine să te duci direct la hotel, având în vedere ora. Rezervarea e făcută pentru șase ore, așa că vei termina pe la miezul nopții. Oricât de târziu ar fi, să treci pe la birou. Și nu uita să-ți ții deschis pagerul...

Aici se termina banda alocată unei singure înregistrări. Imediat telefonul sună din nou.

— Am revenit pentru că s-a întrerupt. Cum ziceam, ai grijă să-ți ții pagerul deschis. Dacă ai plecat deja de acasă și nu ai la tine jucăriile, treci pe la birou sau întoarce-te acasă ca să le iei. În orice caz, să nu te duci acolo fără echipament. Și nu uita, aștept un telefon de la tine. Dacă nu ai timp, poți să mă suni și după ce ajungi la Keio Plaza. Nu ți-a venit ciclul încă, nu?

Aici banda se termină din nou, dar telefonul nu mai sună. Trebuie să mă scol și să mănânc ceva, se gândi Chiaki. Se uită la ceas și văzu că era deja trecut de ora trei. Până la Keio Plaza nu făcea decât maximum douăsprezece, treisprezece minute cu taxiul, dar organismul ei avea nevoie de mai mult timp ca să-și revină din lungul somn în care o aruncaseră cele trei pastile de Halcion. Trebuia să aibă grijă, pentru că începuse să crească puțin câte puțin doza, în plus costau și mulți bani, iar cineva îi spusese că magazinul din Shibuya de la care se aproviziona era cercetat de poliție.

Chiaki se întoarce pe-o parte și luă de pe noptiera de lângă pat telecomanda de la case-tofon. După ce verifică dacă beculețul verde era aprins, apăsă pe butonul de pornire. În cameră se revărsă o altă muzică decât cea la care se așteptase. Întotdeauna când se